

UZASADNIENIE

W dniu 4 listopada 2015 roku powód (...) S.A. z siedzibą w K. wniósł do Sądu Rejonowego Lublin Zachód w Lublinie pozew w elektronicznym postępowaniu upominawczym przeciwko Samodzielnemu Publicznemu Zakładowi Opieki Zdrowotnej (...) Szpitalowi (...) Medycznej (...) w Ł. – (...) Szpitalowi (...) z siedzibą w Ł.. Wystąpił nim o nakazanie pozwanemu, by zapłacił na rzecz powoda kwotę 1.162.633,32 zł z odsetkami ustawowymi liczonymi od 4 listopada 2015 roku do dnia zapłaty, a także z kosztami postępowania według norm przepisanych.

W uzasadnieniu wskazał, że prowadzi działalność gospodarczą w postaci sprzedaży produktów leczniczych w ramach prowadzonej przez niego hurtowni farmaceutycznej, zgodnie z wymogami określonymi ustawą z dnia 6 września 2001 r. Prawo farmaceutyczne. Pozwany jest natomiast podmiotem leczniczym w rozumieniu ustawy z dnia 15 kwietnia 2011 r. o działalności leczniczej. Powód wskazał, że w ramach prowadzonej przez siebie działalności przystąpił do przetargów zorganizowanych przez pozwanego w trybie i na zasadach określonych w ustawie z dnia 29 stycznia 2004 r. Prawo zamówień publicznych. W związku z wyborem ofert powoda jako najkorzystniejszych i udzieleniem mu zamówienia w trybie zamówień publicznych, strony zawarły w formie pisemnej umowy dotyczące sprzedaży produktów leczniczych. Na ich podstawie pozwany zaopatrywał się u powoda w produkty lecznicze. Powód przekazywał pozwanemu zamówiony towar wraz z fakturami w formie pisemnej; faktury te stanowiły jednocześnie dowód wydania produktów leczniczych. Każda faktura była podpisywana przez przedstawiciela pozwanego. Pomimo upływu terminów płatności wskazanych na fakturach, pozwany nie dokonał zapłaty za dostarczone mu produkty .. (...) dniu 24.04.2015 r. powód wezwał pozwanego do zapłaty przeterminowanych należności w terminie do 5 maja 2015 roku. W odpowiedzi pozwany pismem z 2 czerwca 2015 roku uznał swoje zobowiązanie co do zasady i wysokości – zwrócił się do powoda z prośbą o rozłożenie na raty spłaty zaległych należności. Powód w piśmie z 2 czerwca 2015 roku wyraził zgodę na spłatę zaległości w 5 miesięcznych ratach, określając harmonogram ich spłat. Pierwsza rata miała zostać zapłacona 26 czerwca 2016 roku. Pozwany nie dotrzymał jednak ustalonych terminów spłat. Na zadłużenie pozwanego względem powoda składa się kwota 1.118.725,97 zł wynikająca z faktur objętych pozwem, a także kwota 43.907,35 zł skapitalizowanych odsetek od kwoty niezapłaconych faktur za okres od dnia opóźnienia do dnia 3 listopada 2015 roku.

(pozew – k arty 3-8 akt sprawy)

W dniu 18 listopada 2016 roku referendarz sądowy w Sądzie Rejonowym Lublin-Zachód w Lublinie wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym zasądzający na rzecz powoda dochodzoną należność.

(nakaz zapłaty - k. 9)

Strona pozwana w dniu 11 grudnia 2015 roku zaskarżyła nakaz zapłaty w całości, wnosząc o oddalenie powództwa oraz o zasądzenie od powoda na rzecz strony pozwanej kosztów postępowania według norm przepisanych. Wniosła również o przeprowadzenie rozprawy pod nieobecność pozwanego. W uzasadnieniu wskazano, że pozwany dokonał zapłaty za część faktur, dokonując na rzecz powoda w dniach 31.07.2014 r., 27.08.2015 r. i 30.10.2015 r. przelewów bankowych na łączną kwotę 210.467,56 złotych. Pozwany podniósł, że faktura (...) z dnia 05.02.2015 r. została zapłacona w kwocie 5.296,00 zł w dniu 27.08.2015 r., przy czym brak jest do tej faktury korekty na kwotę 4.131,94 zł. Faktura (...) z 06.02.2015 r. została natomiast zapłacona w kwocie 895,15 zł w dniu 27.08.2015 r. i również brak jest korekty tej faktury na kwotę 88,25 zł. Faktura (...) z 18.02.2015 została zapłacona w kwocie 1.000,99 zł także w dniu 27 sierpnia 2015 roku, i do tej faktury brak też korekty na kwotę 64,66 zł. Nadto pozwany podniósł, że powód pismem z 1 października 2015 roku potwierdził, że należność za wymienione faktury została uregulowana. Pozwany wskazał również, że nie posiada w swoich księgach faktury (...) z 02.04.2015 r. na kwotę 511,80 zł. W pozostałym zakresie pozwany zakwestionował zasadność pozwu, podnosząc w szczególności zarzut nieudowodnienia roszczenia oraz braku akceptacji większości dokumentów księgowych będących podstawą niniejszego pozwu, oraz zarzut niewykazania doręczenia dokumentów księgowych będących podstawą dochodzonego roszczenia.

(sprzeciw od nakazu zapłaty - k. 11-12)

Postanowieniem z 16 lutego 2016 roku referendarz sądowy w Sądzie Rejonowym Lublin-Zachód w Lublinie, wobec skutecznego złożenia sprzeciwu, przekazał sprawę do Sądu Okręgowego w Łodzi

(postanowienie - k. 17).

Pismem z 13 maja 2016 roku powód sprecyzował swoje roszczenie w zakresie odsetek, wnosząc o zasądzenie za okres od 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty odsetek ustawowych za opóźnienie od dochodzonych kwot. Wniósł także o rozpoznanie sprawy pod nieobecność pełnomocnika powoda.

(pismo – k. 35)

Pozwany szpital podtrzymał swoje stanowisko pismem z 22 sierpnia 2016 roku. Wskazał, że roszczenie powoda z tytułu należności za leki zostało w całości uregulowane – kwota główna roszczenia w wysokości 1.118.725,97 zł została bowiem zapłacona w całości przelewami z dnia 31.07.2015 r., 27.08.2015 r., 23.12.2015 r., 01.02.2016 r. i 25.03.2016 r. W związku z dokonanymi zapłatami strona pozwana zakwestionowała również żądanie pozwu w zakresie kwoty 43.907,35 zł skapitalizowanych odsetek, podnosząc, że żądanie to nie odzwierciedla fatycznego opóźnienia w dokonanych wpłatach.

(pismo – k. 948-949)

Pismem z 28 września 2016 roku powód cofnął powództwo co do kwoty 1.118.725,97 zł, zrzekając się w tym zakresie roszczenia i wniósł o zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kwoty 58.426,78 zł z odsetkami liczonymi od kwoty 43.804,08 zł w wysokości odsetek ustawowych od dnia 4 listopada 2015 r. do dnia 31 grudnia 2015 r. oraz w wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie od 1 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty wraz z kosztami procesu, w tym kosztami zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu przyznał, że pozwany spłacił kwotę główną dochodzonej w niniejszej sprawie należności, tj. 1.118.725,97 zł. Wskazał, że pozwany dokonał tej spłaty w następujących częściach: jeszcze przed wniesieniem pozwu przelewem z 30 października 2015 roku na kwotę 157.055,26 zł, a następnie po wniesieniu pozwu przelewami z 13 grudnia 2015 r. na kwotę 605.316,07 zł, z lutego 2016 r. na kwotę 299.655,04 zł, a przelewem z 25 marca 2016 r. spłacił kwotę 3.349,43 zł. Po uwzględnieniu wpłat pozwanego w niniejszym postępowaniu, powód dochodzi od pozwanego łącznej kwoty w wysokości 58.426,78 zł, na którą składa się 43.804,08 zł odsetek skapitalizowanych od należności głównej, a nadto kwota 14.622,70 zł stanowiąca wyliczenie odsetek ustawowych od nieterminowych wpłat dokonanych przez pozwanego w trakcie postępowania – od dat opóźnienia do chwili zapłaty. Nadto powód oświadczył, że z uwagi na błąd w wyliczeniach, powód dokonał korekty wyliczonych odsetek skapitalizowanych do pozwu, pomniejszając wyliczoną pierwotnie kwotę o 103,27 zł. Do pisma załączono zestawienie wpłat pozwanego wraz z wyliczeniem odsetek, w tym ich procentowej wysokości.

(pismo – k. 977-978)

Postanowieniem wydanym na rozprawie w dniu 7 października 2016 roku sąd zobowiązał pozwanego do sprecyzowania stanowiska w zakresie kwestionowanych odsetek – w terminie 14 dni pod rygorem negatywnych skutków procesowych. Pismem z 11 października 2016 roku pozwany szpital zakwestionował roszczenie powoda w jedynie w części dotyczącej kwoty 1.565,43 zł odsetek ustawowych od nieterminowych wpłat, obliczonej jako odsetki w wysokości 7% za 153 dni opóźnienia w zapłacie kwoty 53.350,17 zł - od dnia 04.11.2015 r. do dnia 01.06.2016 r. jako daty zapłaty. W uzasadnieniu wskazał, że w dokumentacji pozwanego szpitala nie pojawia się zapłata kwoty 53.350,17 zł z dnia 1 czerwca 2016 roku.

(protokół elektroniczny rozprawy z 7 październ ika 2016 roku, czas nagrania od 00:03:41 do 00:06:06; pismo – k. 990 w związku z wyliczeniem odsetek – k. 978)

W odpowiedzi powód wskazał, że kwota 53.350,17 zł została rozliczona zgodnie z dyspozycją pozwanego, złożoną powodowi drogą mailową w dniu 1 czerwca 2016 roku. Kwota ta stanowiła nadpłatę z przelewów dokonywanych przez pozwanego na poczet zobowiązań wobec powoda, dotyczących także innych postępowań sądowych między stronami. Podkreślił, że nie mógł rozliczyć kwoty nadpłaty niezgodnie, czy też bez odpowiedniego wskazania ze strony pozwanego.

(pismo – k. 991)

Pozwany szpital pismem z 2 grudnia 2016 roku potwierdził, że rozliczenia nadpłaty kwoty 53.350,17 zł zostały dokonane na podstawie korespondencji mailowej stron w dniu 01.06.2016 r. Podniósł, że w tym stanie sprawy niezasadny jest podniesiony przez pozwanego w piśmie z 11 października 2016 roku zarzut w przedmiocie braku podstaw do naliczenia odsetek w zapłacie kwoty 53.350,17 zł.

(pismo – k. 993)

Aż do zamknięcia rozprawy w dniu 13 stycznia 2017 roku strony pozostały przy swoich dotychczasowych, wyżej przedstawionych stanowiskach procesowych.

(protokół elektroniczny rozprawy z 13 stycznia 2017 roku)

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

Powód prowadzi działalność gospodarczą w postaci sprzedaży produktów leczniczych w ramach prowadzonej przez niego hurtowni farmaceutycznej, zgodnie z wymogami określonymi ustawą z dnia 6 września 2001 r. Prawo farmaceutyczne (tj. Dz. U. nr 45 poz. 271). Powód w ramach prowadzonej działalności przystąpił do przetargów organizowanych przez pozwanego, który jest podmiotem leczniczym w rozumieniu art. 4 ust. 1 ustawy z dnia 15 kwietnia 2011 r. o działalności leczniczej (tj. Dz. U. z 2015 r. poz. 618), które to przetargi zorganizowane zostały w trybie i na zasadach określonych w ustawie z dnia 29 stycznia 2004 r. Prawo zamówień publicznych (tj. Dz. U. z 2013 r. poz. 907). W związku z wyborem ofert powoda jako najkorzystniejszych oraz udzieleniem mu zamówienia w trybie zamówień publicznych, strony zawarły w formie pisemnej następujące umowy dotyczące sprzedaży produktów leczniczych: umowę o nr WR.718.ZP.D.1.2014 z dnia 31.10.2014 r., umowę o nr PN.696.ZP.D.1.2014 z dnia 23 stycznia 2015 roku, umowę o nr PN.947. (...)ZP.D.8.2014 z dnia 13 lutego 2015 roku, umowę o nr PN.947. (...)ZP.D.13.2014 z dnia 24 lutego 2015 roku i umowę o nr PP.297.ZP.D.2015 z dnia 27 marca 2015 roku.

(okoliczności bezsporne; odpis KRS powoda - k. 43-55, odpis KRS pozwanego – k. 56-59, umowy z załącznikami – k. 60- 165)

Powód, wywiązując się z zawartych z pozwanym szpitalem umów, wydał pozwanemu zamówiony towar o wartości 1.118.725,97 zł, wystawiając mu 303 faktury VAT wymienione w treści pozwu.

(okoliczności bezsporne; faktury VAT – k. 186-941)

Pozwany w terminach wynikających z wyżej wymienionych faktur nie dokonał zapłaty za dostarczone mu produkty .. (...) związku z tym w dniu 24 kwietnia 2015 r. powód wezwał pozwanego - listem poleconym za zwrotnym poświadczeniem odbioru - do zapłaty przeterminowanych należności wynikających z niezapłaconych faktur. Do wezwania powód dołączył zbiorcze zestawienie nieuregulowanych faktur VAT, wyznaczając jednocześnie pozwanemu na dzień 5 maja 2015 roku ostateczny termin do spełnienia świadczenia pieniężnego. Wezwanie zawierało pouczenie, że w razie bezskutecznego upływu wyznaczonego pozwanemu terminu, powód skieruje sprawę na drogę postępowania sądowego.

(okoliczności bezsporne ; wezwanie – k. 165-172, potwierdzenie odbioru k. 173-173-174)

W dniach 31 lipca 2014 r., 27. Sierpnia 2015 r. i 30 października 2015 r. pozwany uregulował część należności wynikających z wymienionych faktur VAT, płacąc pozwanemu łącznie kwotę 210.405,43 złotych.

(potwierdzenia przelewów – k. 952-954)

Już po wniesieniu pozwu w niniejszej sprawie pozwany uregulował pozostałą część należności przelewami z 23 grudnia 2015 roku na kwotę 605.316,07 zł, z 1 lutego 2016 roku na kwotę 299.655,04 zł i przelewem z 25 marca 2016 roku, którym spłacono 3.349,43 złotych z kwoty dochodzonej w niniejszej sprawie przez powoda. Powód dokonał rozliczeń wpłat zgodnie ze specyfikacją przelewów i ustaleniami między stronami, dokonywanymi za pośrednictwem poczty elektronicznej.

(okoliczności bezsporne; potwierdzenia przelewów – k. 955-957 , wydruk korespondencji między stronami – k. 979-980)

Pozwany szpital na dzień zamknięcia rozprawy spłacił kwotę główną należności dochodzonej pierwotnym pozwem, to jest kwotę 1.118.725,97 zł. Pozwany nie spłacił natomiast 58.426,78 zł odsetek od nieterminowo opłaconych faktur. Odsetki te wyliczone zostały jako suma kwoty 43.804,08 zł odsetek skapitalizowanych dochodzonych pierwotnie wniesionym pozwem oraz 14.622,70 zł odsetek ustawowych od nieterminowych wpłat dokonanych przez pozwanego w trakcie postępowania.

(okoliczności bezsporne)

Powyższy stan faktyczny sąd ustalił na podstawie wyżej wymienionych dowodów z dokumentów - nie nasuwały one zastrzeżeń co do swojej prawdziwości i zgodności z prawdą zawartych w nich oświadczeń, a ich mocy dowodowej ani wiarygodności strony nie kwestionowały.

Bezsporną między stronami była okoliczność, że pozwany spłacił 1.118.725,97 zł kwoty głównej należności powoda, dochodzonej w niniejszej sprawie. Wobec cofnięcia powództwa w części dotyczącej tej kwoty, spór między stronami ograniczył się do kwestii odsetek od nieterminowo spłaconej kwoty. Strona pozwana, wezwana do sprecyzowania w jakim zakresie kwestionuje roszczenie powoda co do dochodzonych przez niego odsetek, zakwestionowała je jedynie w części – co do kwoty 1.565,43 zł odsetek ustawowych od nieterminowych wpłat, obliczonej jako odsetki w wysokości 7% za 153 dni opóźnienia w zapłacie kwoty 53.350,17 zł - od dnia 04.11.2015 r. do dnia 01.06.2016 r. jako daty zapłaty. Ostatecznie przyznała jednak, że powód prawidłowo naliczył odsetki w tej części. W pozostałym zakresie strona pozwana nie kwestionowała wyliczeń powoda, sąd zatem, na zasadzie z art. 230 k.p.c. uznał prawidłowość tych wyliczeń za przyznaną.

Z niespornych między stronami wyliczeń wynikało również, że po dacie wniesienia pozwu pozwany spłacił łącznie kwotę 908.320,54 zł z należności głównej. Strony zgodnie twierdziły również, że należność główna – tj. kwota 1.118.725,97 zł -została przez pozwanego spłacona. Wobec powyższego należało uznać, że przed wniesieniem pozwu pozwany spłacił pozostałą część tej należności, tj. kwotę 210.405,43 zł.

Sąd zważył, co następuje:

Wobec częściowego cofnięcia powództwa w niniejszej sprawie, na wstępie należało dokonać oceny jego dopuszczalności.

Stosownie do treści art. 203 § 1 k.p.c. pozew może być cofnięty bez zezwolenia pozwanego aż do rozpoczęcia rozprawy, a jeżeli z cofnięciem połączone jest zrzeczenie się roszczenia – aż do wydania wyroku. Sąd może uznać za niedopuszczalne cofnięcie pozwu, zrzeczenie się lub ograniczenie roszczenia tylko wtedy, gdy okoliczności sprawy wskazują, że wymienione czynności są sprzeczne z prawem lub zasadami współzycia społecznego albo zmierzają do obejścia prawa (art. 203 § 4 k.p.c.). Zgodnie natomiast z treścią art. 355 § 1 k.p.c., sąd wydaje postanowienie o

umorzeniu postępowania, jeżeli powód cofnął ze skutkiem prawem pozew lub jeżeli wydanie wyroku stało się z innych przyczyn zbędne lub niedopuszczalne.

Powód cofnął roszczenie co do kwoty 1.118.725,97 zł, zrzekając się w tej części roszczenia. Do cofnięcia powództwa doszło jeszcze przed rozpoczęciem wyznaczonej rozprawy, dla jego skuteczności nie była więc wymagana zgoda pozwanego. Sąd nie dopatrywał się w niniejszej sprawie okoliczności wskazujących, by czynność ta była sprzeczna z prawem lub zasadami współżycia społecznego, czy też zmierzała do obejścia prawa. Mając na uwadze powyższe, sąd na podstawie art. 355 k.p.c. w zw. z art. 203 k.p.c. umorzył postępowanie w przedmiotowej sprawie w zakresie kwoty 1.118.725,97 zł, orzekając jak w punkcie drugim wyroku.

W pozostałym, popieranym w dalszym ciągu zakresie roszczenie powoda dotyczyło jedynie odsetek od nieterminowo uiszczonych przez powoda kwot, składających się na należność główną.

Rozważając zasadność tego roszczenia, sąd miał na uwadze, że od 1 stycznia 2016 r. nastąpiła zmiana treści art. 481 k.c., regulującego kwestię odsetek za czas opóźnienia w spełnieniu świadczenia pieniężnego. Do dnia 1 stycznia 2016 r. art. 481 k.c. regulował następująco kwestię odsetek za opóźnienie :

§ 1. Jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi.

§ 2. Jeżeli stopa odsetek za opóźnienie nie była z góry oznaczona, należą się odsetki ustawowe. Jednakże gdy wierzytelność jest oprocentowana według stopy wyższej niż stopa ustawowa, wierzyciel może żądać odsetek za opóźnienie według tej wyższej stopy.

Wysokość odsetek z tytułu opóźnienia mogła zatem być określona przez strony w umowie albo też mogła wynikać z przepisów prawa (wyżej cytowany § 2). Granicę wysokość odsetek za opóźnienie wyznaczały przepisy o odsetkach maksymalnych, zawarte w art. 359 § 2 1 k.c. (obowiązującym przed 1 stycznia 2016 r.), który odpowiednio należało stosować. Zgodnie z jego brzmieniem - maksymalna wysokość odsetek wynikających z czynności prawnej (czyli. np. umowy) nie mogła w stosunku rocznym przekraczać 4-krotności wysokości stopy kredytu lombardowego NBP (odsetki maksymalne); w razie zastrzeżenia w czynności prawnej stopy odsetek za opóźnienie wyższych niż odsetki maksymalne wierzycielowi należały się odsetki maksymalne (art. 359 § 2¹ k.c. – obowiązującym do 1 stycznia 2016 r.). Organem, który określał wysokość odsetek ustawowych do dnia 1 stycznia 2016 r. była Rada Ministrów (art. 359 § 3 k.c.)

W dniu 1 stycznia 2016 r. weszła w życie ustawa z dnia 9 października 2015 r. o zmianie ustawy o terminach zapłaty w transakcjach handlowych, ustawy - Kodeks cywilny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z dnia 9 listopada 2015 r.), która znowelizowała m.in. przepisy dotyczące odsetek zarówno tych wynikających z art. 359 k.c. – odsetek kapitałowych, jak z art. 481 k.c. – odsetek za opóźnienie, zmieniającą sposób obliczania odsetek i ich wysokość.

Aktualna treść art. 481 k.c. brzmi następująco –

§ 1. Jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi.

§ 2. Jeżeli stopa odsetek za opóźnienie nie była oznaczona, należą się odsetki ustawowe za opóźnienie w wysokości równej sumie stopy referencyjnej NBP i 5,5 punktów procentowych . Jednakże gdy wierzytelność jest oprocentowana według stopy wyższej, wierzyciel może żądać odsetek za opóźnienie według tej wyższej stopy.

§ 2¹ Maksymalna wysokość odsetek za opóźnienie nie może w stosunku rocznym przekraczać dwukrotności wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie (odsetki maksymalne za opóźnienie).

§ 2² Jeżeli wysokość odsetek za opóźnienie przekracza wysokość odsetek maksymalnych za opóźnienie, należą się odsetki maksymalne za opóźnienie.

§ 2³ Postanowienia umowne nie mogą wyłączać ani ograniczać przepisów o odsetkach maksymalnych za opóźnienie, także w przypadku dokonania wyboru prawa obcego. W takim przypadku stosuje się przepisy ustawy.

§ 2⁴ Minister Sprawiedliwości ogłasza, w drodze obwieszczenia, w Dzienniku Urzędowym Rzeczypospolitej Polskiej "Monitor Polski", wysokość odsetek ustawowych za opóźnienie.

Zgodnie z art. 56 cytowanej ustawy nowelizującej – Do odsetek należnych za okres kończący się przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy stosuje się przepisy dotychczasowe.

Rozważając zasadność roszczenia powoda sąd doszedł do wniosku, że dochodzone przez powoda odsetki za poszczególne okresy nie przekraczają maksymalnej wysokości określonej w stosownych przepisach. Nadto dochodzone przez powoda odsetki nie zostały zakwestionowane przez stronę pozwaną. Biorąc pod uwagę powyższe, sąd uznał powództwo za zasadne orzekł zgodnie z żądaniem pozwu.

Odsetki od dochodzonych przez powoda kwot zasądzono od dnia wniesienia pozwu, w wysokości odsetek ustawowych od dnia 4 listopada 2015 r. do dnia 31 grudnia 2015 r. oraz w wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie od 1 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty.

O kosztach postępowania orzeczono w myśl zasady odpowiedzialności za wynik procesu, wyrażonej w art. 98 k.p.c., zgodnie z którą strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony, w tym m.in. wynagrodzenie radcy prawnego. Jeżeli cofnięcie pozwu następuje wskutek spełnienia świadczenia przez pozwanego po wytoczeniu powództwa, to pozwany jest obowiązany do zwrotu kosztów procesu powodowi. Zaspokojenie przez pozwanego roszczenia powoda po wytoczeniu pozwu jest równoznaczne z przegraniem przez niego procesu.

W niniejszej sprawie strona pozwana zaspokoiła zgłoszone przez powoda roszczenie częściowo jeszcze przed wytoczeniem powództwa – tj. w zakresie kwoty 210.405,43 zł, w tej części więc nie może zostać uznana za przegrywającą proces. Pozostałą część należności głównej powoda strona pozwana uiszcza dopiero po wniesieniu pozwu. Sąd uznał zatem, iż pozwany przegrał proces w 82%, i w takiej też części winien ponieść koszty postępowania. Na koszty postępowania w sprawie złożyły się koszty poniesione przez powoda, tj. opłata sądowa od pozwu (14.533 zł), koszty zastępstwa radcowskiego (7.200 zł) oraz opłata skarbową od pełnomocnictwa (17 zł), oraz koszty poniesione przez stronę pozwaną, tj. koszty zastępstwa radcowskiego (7.200 zł) oraz opłata skarbową od pełnomocnictwa (17 zł). W sumie wyniosły więc one 28.967 złotych. Ponieważ powód poniósł dotychczas koszty postępowania w wysokości 21.750 zł, a powinny go one obciążać jedynie do wysokości 5.214,06 zł (18% z 28.967 złotych), sąd zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 16.535,94 złotych, tytułem częściowego zwrotu kosztów procesu.

Mając na uwadze powyższe, sąd orzekł jak w sentencji.

ZARZĄDZENIE

o dpis wyroku z uzasadnieniem doręczyć zgodnie z wnioskiem.

07.03.2017 r.